

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV



UKRAINAI IR JĀCĪNĀS PRET OKUPANTIEM!

Intervija ar vēsturnieku **Elmāru Pelkautu**

UKRAINAS VALSTS VEIDOŠANĀS

DDD: Par notikumiem Ukrainā, par Krievijas okupāciju un tā saucamo separātistu centieniem sašķelt Ukrainu zina visa pasaule. Diemžēl informācija par to, kuram uz ko Ukrainā ir tiesības, ir pret-runīga. Kam tad īsti pieder Austrumukrainas teritorija – ukraiņiem vai krieviem? Vai Krievijai ir tiesības uz šo Ukrainas daļu?

Elmārs Pelkauss: Pats nosaukums “Ukraina” radies no tā, ka Polijas-Lietuvas valstij tā bija tāla nomale – *u kraja*. Par Ukrainu sauca tās zemes, kas bija uz Austrumiem no Kijevas, taču toreiz tas bija tikai ģeogrāfisks apzīmējums. Tikai 19. gadsimtā, kad sākās ukraiņu nacionālā atmoda, šim vārdam radās arī ideoloģisks skaidrojums.

Dienuidukrainas teritorijas bija ļoti reti apdzīvotas un ietilpa Turcijas un tās protektorātā esošās Krimas hanistes sastāvā. Vēlāk, Katrinas Otrās laikā, šīs teritorijas iekaroja

Krievija, un pamazām tās apdzīvoja jaukts iedzīvotāju sastāvs – tur bija gan krievi, gan ukraiņi. Un arī tagad tur ir tāds iedzīvotāju sastāvs, piemēram, Odesā ukraiņu nav daudz. Tās zemes toreiz sauca par Jaunkrieviju, un tagad šo nosaukumu krievu šovinisti mēģina reanimēt, paziņojot, ka, lūk, ir kaut kāda jauna Krievija, kura nekad nav bijusi īsta Ukraina. Katrā gadījumā ukraiņu apdzīvotās zemes stiepjas uz Austrumiem no Dņepras, bet jautājums, cik tālu, ir diezgan diskutabls.

Manuprāt, nav jau arī tik svarīgi, kāds iedzīvotāju sastāvs tur bija 18.–19. gadsimtā, bet jāskatās, kam tad šīs zemes piederēja tad, kad nodibinājās neatkarīgā Ukrainas valsts. Tā nodibinājās 1918. gadā, un brīdi to sauca par Ukrainas Tautas Republiku, pēc tam tā bija Ukrainas valsts ar hetmanu priekšgalā, tad atkal Ukrainas Tautas Republika. Esmu skatījies, ka Ukrainas Tautas Republikas Austrumu robeža tikai nedaudz neatšķiras no tagadējās Ukrainas Austrumu robežas.



“Ukraina ir zaudējusi Krimu, bet lielā mērā to kompensē fantastisks nacionālās saliedēšanās process.”

Tāpat Ukrainas neatkarīgā valsts (arī hetmana Pāvela Skoropadska laikā) uzskatīja, ka tās ir ukraiņu zemes, kaut gan robeža vēl nebija īsti noteikta. Starp citu, hetmana Pāvela Skoropadska laikā (1918. gadā) provizoriskās kartēs Ukrainā ietilpināja arī Krimu (dienuidkrastu – nē) un Kubāņu. Kad iznīcināja Zaporožjes Seču

(Zaporožjes kazakus), cara valdību pārcēla uz Kubāņu – tādējādi Kubāņas senie iedzīvotāji etniski ir ukraiņi. Kad 1991. gadā tika pieņemts paziņojums par Ukrainas valstiskuma atjaunošanu, bija doma, ka tajā ietilpst arī tās zemes, kas bija Ukrainas Tautas Republikā.

Turpinājums 4. lpp.

Okupantiem ir viena iespēja – PAMEST ŠO VALSTI!

Viesturs Berkmanis

Bijušais lidotājs

Nesen toreizējais Austrālijas premjerministrs Kevins Rads uzstājās ar runu, kas mudina imigrantus doties prom no valsts. Lūk, citāts:

“Imigrantiem, nevis austrāliešiem ir jāpielāgojas! Pieņemiet to, vai brauciet prom! Esam noguruši no tautas satraukuma, vai nav aizvainota kāda persona vai kultūra. Mēs runājam angļiski, nevis arābu, ķīniešu, krievu vai kādā citā valodā. Ievērojot to, ja vēlaties kļūt par daļu no mūsu sabiedrības – mācieties valodu.

Lielākā daļa austrāliešu, kuri izveidojuši šo val-

sti, tic Dievam. Ja mūsu Dievs jūs aizvaino, tad es jums piedāvāju meklēt citā pasaules daļā savu valsti. Dievs ir daļa no mūsu kultūras. Mēs pieņemam jūsu ticību bez jautājumiem. Vienīgais, ko mēs prasām – pieņemiet mūsu un dzīvojiet mierā un satiecībā.

Ši ir MŪSU valsts, MŪSU kultūra un MŪSU dzīves stils, un mēs jums dodam iespēju priecāties kopā. Bet pēc tam, kad būsiat beiguši vaimanāt un žēloties par MŪSU Karogu, Zvērestu, reliģiskajām vērtībām, es vēlētos jūs iedvesmot izmantot vēl vienu Lielu Austrālijas Brīvību – IESPĒJU PAMEST VALSTI! Ja esat šeit nelaimīgi – BRAUCIET PROM! Mēs jums nelikām šurp

braukt! Tāpēc pieņemiet valsti, kuru esat izvēlējušies.”

Divaini būtu un gandrīz fantastiski kaut ko līdzīgu sagaidīt no mūsu varne-

Un tāpēc mūsu galvenais uzdevums – pieprasīt mūsu varas iestādēm pildīt tikai to, ko paši nolēmuši, un tas ir jau pieņemtā Saeimas

“Pēc tam, kad būsiat beiguši vaimanāt un žēloties par MŪSU Karogu, Zvērestu, reliģiskajām vērtībām, es vēlētos jūs iedvesmot izmantot vēl vienu Lielu Austrālijas Brīvību – IESPĒJU PAMEST VALSTI! Ja esat šeit nelaimīgi – BRAUCIET PROM!”

šiem, bet citas izejas nav, ja gribam izbēgt no Olsteras, Ukrainas u.c. asinsizliešanām. Pasaule mūsu un mūsu apstākļus jau ir sapratusi. Caur Ukrainas patriotu asinīm.

deklarācija (lēmums jau diezgan sens!) par OKUPĀCIJAS FAKTA ATZĪŠANU, kam ir pavisam loģiski jāseko deokupācijai un dekolonizācijai.

Šajā numurā lasiet!

**KURŠ EKONOMIKAS
ATTĪSTĪBAS MODELIS
GLĀBS LATVIJU?**

→ 2. lpp.

**KĀPĒC NENOTIESĀ
XX GADSIMTA
ŠAUSMĪGĀKO
NOZIEDZNIEKU?**

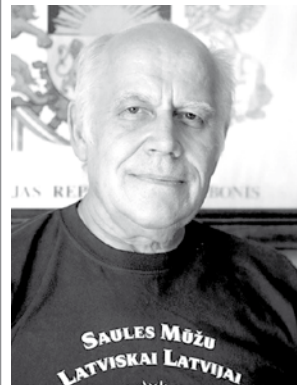
→ 3. lpp.

**BEZDIEVĪBA –
problēmu sakne**

Saruna ar Pēterupes un Skultes evaņģēliski luterisko draudžu mācītāju **Ivo Pavloviču**

→ 5. lpp.

SVEŠIE DZEGUZĒNI



Lotārs Stūre

Svešumā, ASV

Ikvienai valstij ir sava nacionāla, par valsts naudu uzturēta radiostacija un televīzija. Šo sabiedriskā mediju mērķis ir sargāt un stiprināt valsts nācijas prioritātes, valodu, vēsturi, kultūru, Satversmi, drošību, lai tauta zeltu un plauktu. Arī Latvijā, atvēlot prāvus līdzekļus, funkcionē piecas valsts radiostācijas un divas televīzijas. Tās raida “zem sabiedriskā mediju birkas”. Tikai jautājums – vai šie mediji aizstāv mūsu vērtības, vai arī visatļautībā

ir nonākuši internacionālisma un sorosītu rokās, sludinot svešu propagandu pret paša tautu?

Par valsts finansēto radio būtu maz, ko piebilst. Tur strādā diktatori ar labu valsts valodu un dikciju. Vienīgi “Brīvais mikrofons” Streipa un Tomsona vadībā kļuva par cenzūras mikrofonu. Tur, pat neļaujot pabeigt teikumu, atslēdz no ētera. Šiem kundziņiem ir divaina cenzūras attieksme pret tautībām un izvirtībām brīvvalsts, okupācijas laikā, ka arī tagad. Varētu cenzēt arī Blaumani okupācijas mērcē – būtu trīs jebreiži: Abrams, Joske un Zāra... Tagad “Brīvajā mikrofonā”, pēc manām domām, teicami strādā latvieti Māra Jansones kundze, kura beidzot ļauj tautai izteikties.

Nezinu, kā citiem patik LTV1 un LTV7 saturs? Piemēram, es vienīgi skatos ziņas, “Šlāgeraptauju”, dažreiz “Viens pret viens” un “Sastrēgumstundu”. Nekā cita interesanta tur nav.

Turpinājums 5. lpp.

Vēstures fakti – OKUPĀCIJA UN HOLOKAUSTS

Miervaldis Ceimurs

83 g. vecs pensionārs, kuram nācās pārdzīvot 1940. gada okupāciju, karu un padomju varas gadus

“Antifašistu saietos” nosoda latviešu leģionāru cīņu pret sarkanarmiju un pieraksta viņiem pat līdzdalību holokausta akcijās Latvijā (1941./42. g.), kas notika pēc atbrīvošanās no padomju okupācijas – pēc sarkanarmijas padzīšanas. Holokausta bēdīgo faktu nevar noliegt, bet nevar atļaut patvaļu, apvainojumus un šīs židu represijas Latvijā pierakstīt leģionāriem. Jāatceras to gadu hronoloģija.

1941. gada 1. jūlijā, kad Rīgu atbrīvoja no sarkanarmijas, Vācijas policijas ģenerālmajors V. Stālekers sastapās ar grupu bijušo policistu un armijas vīru. 2. jūlijā no šīs grupas viņš apstiprināja V. Arāju par īpašās latviešu zonderkomandas vadītāju. Šādas speciālas komandas organizēja ar ierobežotu mērķi (nogalināt židus un komunistiskos funkcionārus) un uz ierobežotu laiku. Tā vācieši centās dalīt atbildību par šīm soda represijām. V. Stālekers 16. oktobra ziņojumā rakstīja: “Pasaulei vajag parādīt, ka vietējie iedzīvotāji paši sākuši rīkoties, it kā dabīgā veidā reaģējot uz apspiešanu, kādu tie vairāku gadu laikā pārcietuši no židiem un uz komunistu teroru pēdējā laikā.”

Pēc Baigā gada čekas šausmu darbu atklāšanas latviešu noskaņojums bija aktīvi pretkomunistisks un antisemitisks, jo atse-

višķi židi bija bijuši aktīvi padomju varas atbalstītāji un čekas darboņi. Tāpēc nebija problēmu sakomplektēt V. Arāja u.c. policijas vienības.

Un tikai 1943. gada martā pēc pašpārvaldes 27. februāra paziņojuma, ka Hitleris saskaņojis latviešu leģiona formēšanu, izveidoja 15. un 19. divīziju, kuras piedalījās tikai cīņās Austrumu frontē un nepiedalījās terora akcijās pret židiem. 1950. gada 12. septembrī ASV pārvietoto komisija secināja: “Baltijas ieroču SS vienības (leģioni) to mērķa, ideoloģijas, darbības un sastāva kvalifikācijas ziņā uzskatāmi par savrupām un no vācu SS atšķirīgām vienībām, tādēļ komisija tās neuzskata par ASV valdībai naidīgu kustību. Saskaņā ar likumu par pārvietotām personām 13.§ izdarīt labojumu.”

Sarkanarmijas faniem ir jāatceras, ka leģionāri nepiedalījās holokaustā – lai gan “sabiedrotais karā nebija tas labākais, bet ie-naidnieks gan bija istais.”

Runājot par holokaustu, es kā kristīgas draudzes loceklis vēlos atgādināt patiesības, kas rakstītas “Jaunajā Derībā” (Bībeles daļa, kurā sniegta Jēzus Kristus un viņa mācekļu (apustuļu) atziņas, pamācības, notikumi), ko neatpazīst židi un nelasa sinagogās.

Kad židu sentēvi Izraēlā pieprasīja Romas ieceltam pārvaldniekam, lai piespriež Jēzum nāves sodu, piesitot viņu krustā, viņi izprasīja sodību: “Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem.” (Mateja ev. 27/25).

Bet leģionāriem nav nekādas saistības ar holokaustu.

KURŠ EKONOMIKAS ATTĪSTĪBAS MODELIS GLĀBS LATVIJU?



Andrejs Lucāns

Agronoms Burtņiekos

Pasaules attīstību noteic divi galvenie ekonomikas modeļi:

- biznesa ekonomika ar neierobežotas izaugsmes ideoloģiju, kas peļņas vārdā no sava ceļa noslauc dabas, cilvēku, tautu un valstu tiesības uz netraucētu un harmonisku attīstību;
- stacionārā stāvokļa ekonomika, kuras ideoloģija pamatojas bezgalīgas attīstības iespējā, dabas saudzēšanā, cilvēku, tautu un valstu tiesībās uz pašnoteikšanos un pašizteikšanos.

Kurš modelis ir perspektīvāks latviešu tautai un Latvijas valstij?

Lūk, fakti. Jau 23 gadus kā neatbilstošs paraugs laikmeta jaunažiem izaicinājumiem bez ievēribas ir palicis starpkaru Latvijā sasniegtais. Šodien mēs pārsteigti un neizpratnē raugāmies mūsdienās sastreidātajā.

- 2010. gadā ražojām lauksaimniecības izejprodukciju par 441 latu (53% no 1938. gadā ražotā), un lauksaimniecības produkcijas un pārtikas peču imports pārsniedza eksportu par 124,2 milj. latu. (1938. gadā tieši pretēji – eksports pārsniedza importu par 62 milj. latu).

ju. Atrēķinot 6% dabīgo bezdarbnieku, atlikums (21% x 2 = 42%) ir neiegūtais IKP (pēc Oukena likuma). Bezdarbnieku neizmantošana, piemēram, 2013. gadā vien valstij ir radījusi 8 808 506 700 eiro (IKP 20 972 635 000 x 0,42) zaudējumus.

- Aptuveni vienu miljonu hektāru lauksaimniecisko zemes resursu esam pārdevuši personām bez Latvijas pilsonības, bet cik īsti – to zina tikai Dievs.
- Demogrāfiskajā ziņā esam atsīvēti viszemākajā punktā, kāds Latvijā vēsturiski ir piedzīvots: vidēji vienai sievietei dzimst 1,1 bērns, un tas ir viszemākais dzimstības rādītājs ES. Lai iedzīvotāju skaitu saglabātu nemainīgu, būtu nepieciešams, lai sievietēm ir vidēji 2,2–2,3 bērni;
- Līdz 2013. gadam tikušas likvidētas 267 skolas (līdz 1938. gadam uzceltas 373 skolas), govju skaits no 856 000 (1935. gadā) sarucis līdz 164 100 (2011. gadā), bet laukos strādājošo skaits attiecīgi no 801 000 (1935. gadā līdz 82 500 (2011. gadā).

Grūti salīdzināt un komentēt, piemēram, mūdienu lauksaimnieciskās ražošanas mehānizāciju un automatizāciju ar Ulmanlaiku Latvijas zirgvilkmes tehniku, kuļmašīnu, spīlarklu, rokas izkapti un koka grābekli, un rezultātus, kas ir pretēji apgalvojumiem par biznesa ideoloģijas un prakses visspēcību, ka valsts uzplaukuma pamatā ir automatizācija, un ar lauksaimniecību, baļķu un šprotu ražošanu valsts uzplaukums nav panākams. Tomēr grūti ir apstrīdēt vēsturnieka Edgara Andersona par to laiku Latviju teikto:

“Latvija plauka un ziedēja, un latviešu tauta brīvos apstākļos bija sasniegusi

“Biznesa ekonomika ar neierobežotas izaugsmes ideoloģiju, kas peļņas vārdā no sava ceļa noslauc dabas, cilvēku, tautu un valstu tiesības uz netraucētu un harmonisku attīstību.”

- Kā liecība neprasmīgai un bezatbildīgai saimniecīkošanai ES ietvaros ir radīti 100 000 bezdarbnieku tepat, Latvijā, un vismaz 200 000 maizi meklēt aizbraukušo uz ārzemēm – tie ir 27% no 1,1 miljona ekonomiski aktīvo iedzīvotā-

vēl gadsimtos nepiedzīvotu garīgās un saimnieciskās labklājības līmeni.”

Šo vārdu ticamību nostiprina bijušais daugavpīlietis, LZA loceklis, LZA Arzemu locekļu nodaļas vadītājs, ASV Lihai universitātes emeritētais profesors un tautsaimnieks



“Vislaimīgākā zeme ir tā, kurai nepieciešams neliels vai vispār nekāds ieviedums, tā arī vislaimīgākais ir cilvēks, kuram ir pietiekami ar iekšējo bagātību un sevis uzturēšanai no āra vajag maz vai vispār neko nevajag, jo šāda veida pievedums maksā dārgi, dara atkarīgu, izraisa briesmas un galu galā ir tikai slikts paša augsnes radītā aizstājējs.”

Nikolajs Balabkins:

“Interesanti, ka pašreiz somu dzīves standarts ir viens no augstākajiem Eiropā, lai gan 1930. gadu vidū tas bija zemāks par Latvijas dzīves standartu 15 procentu apjomā.”

Un diez vai īsti pareizi būs pieņemt par aksiomu bezgalīgas izaugsmes iespējas tādā ierobežotā telpā, kāda ir mūsu Zeme. To apstiprina ekonomista profesora Ivara Brīvera atsauce uz dažādiem vērtējumiem, kuri parāda, ka jau šobrīd pasaules ekonomika patērē 1,3 līdz 1,4 vairāk resursu, nekā globālā sistēma tos spēj atjaunot.

To, ka izaugsmes robežas varētu būt tuvu, var nojaust no publicista Džona Perkinsa publicētajiem datiem: pasaules saņemto kredītu summa ir 623 triljoni dolāru, pasaules saražotais iekšzemes kopprodukts 2012. gadā ir 65 triljoni dolāru jeb 10% no pasaules parādu summas, bet visu pasaules materiālo aktīvu summa, ieskaitot zemes un potenciālo dabas resursu vērtību, tiek lēsta 300–350 triljonu dolāru vērtībā.

No šiem rādītājiem var secināt, ka saņemtos kredītus pat teorētiski nav iespējams atmaksāt. Šādā situācijā varam paļauties uz vienīgo, cerams, bezgalīgo iespēju – attīstību. No teiktā var arī secināt, ka attīstībai ir jāmeklē cits ekonomikas modelis.

Jau 19. gadsimtā par to runā vācu filozofs Artūrs Šopenhauers (22.02.1788.–21.09.1860.):

“Vislaimīgākā zeme ir tā, kurai nepieciešams neliels vai vispār nekāds ieviedums, tā arī vislaimīgākais ir cilvēks, kuram ir

pietiekami ar iekšējo bagātību un sevis uzturēšanai no āra vajag maz vai vispār neko nevajag, jo šāda veida pievedums maksā dārgi, dara atkarīgu, izraisa briesmas un galu galā ir tikai slikts paša augsnes radītā aizstājējs.”

Mūsdienās uz dzīstošo pagastu, tukšo skolu un pamesto lauku sētu fona šī atziņa sasaucas ar Banku un Ventspils augstskolu profesora ekonomista Ivara Brīvera piedāvāto stacionārā stāvokļa ekonomikas modeli, kas balstās “nevis uz izaugsmi, bet uz vides saglabāšanu, nevis uz uzņēmēju-inovatoru, vai vēl jo mazāk uz uzņēmēju-spekulantu, bet gan uz lietpratīgu saimnieku, kas zinās, ko darīt un kā darīt, lai nodrošinātu pietiekamu labklājības līmeni sev un savai gāimei, vienlaikus sargājot vidi gan ekoloģiskā, gan kultūras, reliģiskā, etniskā, tiesiskā un sociālā aspektā.”

Kā neatņemama daļa te vēl jāpievieno “Likteņdārza” veidošanas iniciatora Viļa Vītola ieteikums:

“Varbūt pirmajā brīdī izklausīsies divaini, bet... mana Latvijas vīzija ir latviešu ģimene ar vismaz četriem bērniem. Tā savā dziļākā nozīmē ir doma par nemirstīgu latviešu tautu. Tauta ir dzīvs organisms, un tai visu dzīvo radību pamatuzdevums – at-ražot sevi. Lai tas notiktu, stiprai, lielai ģimenei atkal jāklūst par latviešu lepnumu un godu, par apziņu, par pienākumu.”

Kritiski izvērtējot līdzšinējās saimnieciskās rezultātus, uzklusot augšminēto personību padomus un mainoties domāšanā, mēs varam glābt latviešu tautu un Latviju!

CITU ROKU DARBA AUGĻIEM CELTA PILS

Daudz dārgakmeņu greznā Pilī,
Viss laistās vienā spožumā –
Tur marmora un kristāllietas,
Pat zelts un sudrabs paklājā.

Kaklā dārgas dimantrotas,
Rokās safīrs, opāls mirdz.
Tad paskaties tu sevī pašā,
Kā rotāta ir tava sirds!

Ja viss labais zemē slīdēs,
Jaunam ceļu atbrīvos,
Tad pēc dažu gadu skrejas,
Labais nonāks arhīvos.

Ja ik paaudzes pēc kārtas
Pārspēs cīnītājus labumā –
Gadu simtiem mūsu zemes dzīve
Pilnveidotos skaistumā.

Ženija

KĀPĒC NENOTIESĀ XX GADSIMTA ŠAUSMĪGĀKO NOZIEDZNIEKU?



Alfrēds Suipe

Latvijas nacionālais partizāns



Vilnis Eisters

Bijušais kapteinis

Turpinājums no iepriekšējā numura

Ar okupācijas varas nozieguma veicējiem tagad auklējami nozieguma vietā, integrējami un klanāmi viņu recidivisma iegribām. Kompensācijas, nelieli finansiālie atvieglojumi no upurtautas kases upurētajai daļai – vai tā ir vēsturiskās taisnības tiesa? Vai vēsturiskais taisnīgums izpaužas tādējādi, ka okupantiem maksājam pensijas, ko tika pelnījuši okupētājvalstī? Vai tas ir taisnīgums? Vai tas ir “politiskais onānisms” (atvainojamies, politkorektumam šeit nav vietas), pašapietiekamība, pašapmierinātība, ka savai tautai varneši nav spējuši atgūt vēsturisko taisnību?

Tikai Starptautiskajai Tiesai ar represēto tautas pārstāvniecību ir tiesības uz Patiesību, tiesības rehabilitēt visus komunisma noziegumu upurus, Nacionālās pretestības dalībniekus un Leģionus, kā latviešu, tā igauņu un ukraiņu... Tikai tad Saeimā beigsies latviešu deputātu puņķošanās sēdes zālē un koridoros. Ak! Rietumi mūs nesapratīs? Tad izskaidrojiet Rietumiem, kas ir kas! Mūsu tautas interesēs bija daudz laika, lai saprastu, kas ir vācu un krievu okupanti. Mēs gan saprotam Rietumus: nodeva mūs iznīcībai, tagad atgriezās un turpina iznīcību, novelk zābakus izdīvojušam, izģērbj un basām kājām izvilina no Latvijas vergot savā labā. Plikam

jau nav vajadzīgs ne pašlepnums, ne identitāte, ne valoda, ne kultūra, kur nu vēl tāda luksusa lieta kā nacionālā pašapziņa...

Tikai pēc Patiesības Tiesas beigsies Otrā pasaules kara okupācijas noziegumi, un Saeimā bezmugurkaulaino tautas “kundziņu” vietā nāks valstsvīri un sievas ar taisnu, nacionāli izkoptu stāju! Tagad tur ir tikai rēķinveži ar juristu izmuļļātām smadzenēm, kuri nesaprot ko dara, meklē un nevar atrast vanckara olā jēgu un sapratni. Ak, mūsu latviešu tauta! Tauta, kura ilgāku vēstures periodu ir vairāk nopūlējusies ar izdzīvošanas jautājumiem nekā veltījusi uzmanību dzīvošanas un dzīves kvalitātes aspektiem. Tam ir gan sociāli, gan politiski, gan ekonomiski, gan fiziski un emocionāli cēloņi un tādas pašas arī konsekvences.

Viena no pamatiezīmēm ir personības pascieņas un pašvērtības izjūtas trūkums. Pascieņas traucējumu pamatā ir drošas, emocionāli un sociāli atbilstošas vides trūkums personības attīstībai. Pārāk biežās nedrošības, apdraudētības, pāridarījuma emocijas personības attīstībai ir deformējošas. Jālikvidē cēloņi, un viens no veidiem ir DDD!

Indivīda apdraudējums latviešiem ir saistīts ar to, ka tiek ignorēta vēstures mācība, valdība nespēja un arī mūsdienās nespēj nosargāt savas valsts – savas Latvijas – neatkarību un latviešu tautas intereses.

Nespēj nosargāt latviešu tautu no svešā valodā runājošu iekarotāju varas pār pašu cilvēkiem. Vēsturiskā un mūsdienu realitāte bija un paliek – reālas spēcīgas un gudras valdības trūkums. Neapšaubāmi, personības un visa latviešu tautas kopuma veidošanās procesā tas atstāj būtiskus traucējumus, jo vadošais objekts, ar kuru nākas identificēties, ir salīdzinoši vājš un nodedvēģis nespēcīgs.

Ārvalstu personas, pie kurām latviešu cilvēki var vērsties, runā citā mēlē, jo ir citas tautas pārstāvji, un ar tām runāt par savas tautas traģediju, notiekošo okupācijas noziegumu turpinājumu un nesodāmību ir neiespējami. Viņi nav savējie, tiem ir citas intereses un tukši, mazvērtīgi

– ir viena no latviešu cilvēču postošākajām un ārdošākajām emociju kombinācijām, jo cilvēči savas dusmas bezpalīdzībā neapzināti “pagriež” paši pret sevi. Tālāka psihodinamika – hronisku nedrošības, bailu apdraudējuma izjūtu veidošanās. Viena no apdraudējuma izpausmēm ir bailes no okupantu reakcijas, bailes iedarbināt Deklarāciju par okupācijas seku likvidāciju, veikt DDD, sodīt komunistu-okupantu un viņiem līdzvainīgo noziegumus, bailes, ka pēkšņi atklāsies, parādīsies kāda spēcīga okupantu personību, kas tiks izjust vainu un kaunu par “nehumānu” attieksmi pret noziedzniekiem... Šāda patoloģiska bailu, “kauna”, “vainas” izjūta liek cilvēčiem atkāpties

“Tikai pēc Patiesības Tiesas beigsies Otrā pasaules kara okupācijas noziegumi, un Saeimā bezmugurkaulaino tautas “kundziņu” vietā nāks valstsvīri un sievas ar taisnu, nacionāli izkoptu stāju!”

solījumi: “Mēs jūs neesam aizmirsuši...”

Tomēr šis ir tāds kā gaidīšanas, cerību laiks. Tādējādi zemapziņas līmenī tiek ielikts mazvērtības izjūtas komponents – citas tautas spēj, mūsu vara un mēs paši nevaram, nespējam jeb negribam. Negribam ne DDD, ne nozieguma nosodīšanu, ne nozieguma seku likvidāciju. Valdība, kuri paši nav kungi un valdnieki pār savu un tautas dzīvi, nav spējīgi saglabāt valsts neatkarību, latviešu tautas nākotni, nedz arī izaudzināt jaunu spējīgu politiķu paaudzi. Tā veidojas “personības”, kas augstu nevērtē ne sevi, ne tautas vēsturi, ne upurus un varoņus, nevērtē pat piederību savai tautai!

Toties, ja pie apvārsņa parādās PERSONIBA ar nacionālā pašlepnuma mugurkaulu, tad tā tiek upurēta ienaidniekam, taču, ja nelīdz, tad tiek nosodīta ar “noklusēšanu”, kā tas ir ar laikraksta “DDD” veidotājiem. Pašu nosodītāju jūtu kombinācija – bezspēcīgas dusmas pret “DDD”

no saviem mērķiem un uzskatiem. Liek tos slēpt Deklarāciju atvilktnē.

Mūsu paaudzes pieredzes MANTOJUMS kādam praktiskajā laikmetā izlikties pārāk emocionāls, bet tikai emocionālajā jeb morālajā plāksnē var nodot cietušo, represēto, deportēto, Gulaga gūstekņu un noslepkavoto LATVIEŠU TAUTAS TRAĢĒDIJAS upuru CERĪBAS par mūsu tautas un valsts laimīgāku nākotni. Oficiālajā plāksnē jau viss tiek nomuļļāts patoloģisko glēvuļu galviņās.

Mēs aicinām nākotnes vārdā: VISUS okupācijas režīma upurus un tuviniekus, bojā gājušo un pazemoto vārdā PIEPARSĪT NOSODĪT XX gs. LIELĀKOS NOZIEDZNIEKUS! Šodien, kad PSRS mantinieki savā nesodāmības apziņā atkal apdraud mūsu tautas dzīvību, kad Latvijā esošie okupant-kolonisti saņem optimistisku dopingu devu no Krievijas par iespējamo noziegumu turpinājumu, tas ir ārkārtīgi aktuāli!

PAR DEOKUPĀCIJU

Vilhelms Ļuta

Žurnālists, ekonomikas maģistrs

“SASKAŅAI” NIEZ NAGI

Krievu partija savus nodomus Latvijā nekad nav slēpusi. “SC” lideris Jānis Urbanovičs savulaik te gandrīz solīja sarīkot “Biškeku” (pēc Kirgīstānas parauga). Tagad šīs partijas priekšsēdētājs Nils Ušakovs velk līdzīgas paralēles ar Kijevu (pēc Ukrainas parauga). Izbījušo ukraiņu Prezidentu Janukoviču viņš salīdzina ar “Vienotību”, bet “tituškas” (apzīmējums bandītiem, kas uzbruka protestētājiem Kijevā) ar “Nacionālo apvienību”.

No šī sprieduma loģikas izriet, ka “SC” savukārt ir pielīdzināma Maidanas revolucionāriem. Tātad Rīgas mēram “bilde” skaidra: ir zināma “kontra”, ir zināmi cietēji. Atliek tikai sākt kautiņu. Un, ja kas, tad Maskavijā savus tautiešus atbalstīs.

“Saskaņa” parāda, ka tai ir saskaņa tikai ar putiniešiem. Tā allaž ir iestājusies pret latviešiem. Tiklīdz leģionāri pie Brīvības pieminekļa piemin kritušos, tūlīt tiek saorganizēta šovinistiska banda, kas turpat nostājas pretī un apņēj vecos karotājus. Tiklīdz latvieši piketā pie Rīgas domes pieprasa Ušakova atkāpšanos, tūlīt tiek noorganizēta krievvalodīgo grupa, kas blāuj par sava līdera neaizstājamību.

Savu īsto seju “Saskaņa” atklāja referendumā par valodu. Ušakovs ar savējiem faktiski nobalsoja pret latvisku Latviju. Reizē ar to tika uzspļauts Satversmei. Tā bija adekvāta piektās kolonnas rīcība.

Latviju var glābt tikai deokupācija – latviešiem naidīgu cilvēku izraidīšana no valsts.

CIK NOLAUPĪTS?

Patstāvību atguvusī Latvija Krievijai bija kā skabarga aci. Ne velti pasaules lielākā melu impērija palaida kārtējo propagandas “pili”, ka, lūk, baltieši esot parādā Krievijai.

Šis nekaunīgais cinisms mudināja mūsu ekspertus izvērtēt patiesos apstākļus. Finanšu rēķinos vispirms iedziļinājās statistikas nozarē strādājošais profesors Modris Šmulders un bijušais republikas Plānu komisijas priekšsēdētājs Miervaldis Romāns. Vēlāk šo darbu turpināja okupācijas režīma pētišanas komisija, ko vadīja Edmunds Stankevičs. Izrādījās, ka okupācija mūsu valstij izraisījusi skādi, kas mērojama vismaz divsimts miljardu latu vērtībā.

Staļina režīms bija izperinājis graužošu kolonizētās Latvijas izlaupīšanas shēmu, kura darbojās vampīriski. Tā, piemēram, ja Latvijas gada ieņēmumi sasniedza 4 miljardus rubļu, tad pusi no šīs summas bija jāpārskaita Maskavai. Turklāt Latvijai obligāti bija jāuztur simts tūkstošus vīru lielu PSRS armijas daļu un militāro rūpniecību, kas ik gadu aprija miljardu rubļu. Rezultātā trīs ceturtdaļas no visiem ieņēmumiem Latvijai aizgāja gar degumu.

Bez šā tautas aplaupīšanas pamatveida pastāvēja arī citi, tā saucamie, “operatīvie pasākumi”. Jau pašā okupācijas sākumā bez jebkāda brīdinājuma lati tika izņemti no apgrozības, un latvieši palika bez naudas. PSRS nekavējoties piesavinājās Latvijas armijas īpašumus 470 miljonu latu vērtībā.

1947. gadā naudas reforma latviešu kabatas patukšoja par 430 miljoniem rubļu. 1949. gadā represētos “atviegloja” no īpašumiem par 150 miljoniem rubļu. Zemniekiem, pirms tos sadzina kolhozos, impērijas vajadzībām nācās atdot 700 miljonus rubļu. Iedzīvotāji bija spiesti iegādāties valsts parādzīmes 165 miljonu rubļu vērtībā. Pusmiljardu rubļu iekasēja armijas vajadzībām.

Šķiet, prātam neapverami, bet impēristu finanšu represijas vēl turpinājās pēc Latvijas valstiskuma atgūšanas. Krievija atteicās mums atdot trīs tonnas nolaupītā zelta. Devīpdesmito gadu sākumā Krievija bloķēja Vnēšekonombankas kontu un Latvijai neatdeva 26,7 miljonus dolāru, ko latvieši bija saņēmuši no ārvalstīm. 1998. gadā Krievija piesavinājās 120 miljonus latu no Latvijas bankām.

Jāuzsver, ka līdztekus materiālajiem zaudējumiem, Krievijai būtu jāsamaksā arī par cilvēku resursu iznīcināšanu. Par katru nonāvēto cilvēku ir noteikta Starptautiskās konvencijas nodeva – 75 tūkstoši dolāru. Starp citu, tieši šādu summu Vācija samaksāja par katru holokausta upuri. Latvijai par iznīcinātajiem pavalstniekiem pienākas 15 miljardi dolāru.

Jāatzīst, ka Latvijai sarēķinātie 200 miljardu latu zaudējumi vēl ir stipri nepilnīga summa. Padziļinātā izpēte vēl jāturpina. Der atgādināt, ka Igaunijā saskaitītie okupācijas hipotētiskie zaudējumi pārsniedz 500 miljardus eiro, bet Lietuvā – 570 miljardus eiro.

Skeptiķi apgalvo, ka visiem šiem okupācijas zaudējumu aprēķiniem neesot lielas jēgas, jo Krievija parādus mazajām valstīm vēl nekad neesot atmaksājusi. Jā, Krievija, protams, nav Vācija. Iespējams, ka šis pāridarījums paliks fiksēts tikai vēstures lappusēs.

Un tomēr mums allaž jāapzinās, kas ir kas. Allaž jāatceras, ka katram latvietim Krievija palikusi parādā vismaz divsimts tūkstošus eiro.

AICINĀJUMS UZ TIKŠANOS

Vēlētos redzēt, kā izlīdzinās tās dziļās sāpju rievās, kuras iecirta mūsu tautas sejā Staļina represiju iznīcības ceļš.

Vēlētos, lai piepildās cerības – kas pagātnei pētī, tas nākotnei svētī.

**Uz redzēšanos un satikšanos
“Stūra mājā” (Rīgā, Brīvības ielā 61)
20. jūlijā plkst. 12.00.**

Alfrēds Suipe
no Urāna šahtām



UKRAINAI IR JĀCĪNĀS PRET OKUPANTIEM!

Turpinājums no 1. lpp.

Elmārs Pelkaus: Starp citu, 1919. gada 22. janvāris ir visai nozīmīgs ar to, ka tajā dienā apvienojās Rietumukrainas Tautas Republika ar galvaspilsētu Ļvovu un Ukrainas Tautas Republika ar galvaspilsētu Kijevu, kā rezultātā izveidojās vienota Ukrainas Tautas Republika. Tikai tā pastāvēja neilgu laiku (dažus mēnešus), tad bolševiki to apspieda, nonāca Austrumdaļā, un Ukrainas Tautas Republika tika ietilpināta Krievijas, vēlāk Padomju Savienības sastāvā. Un Rietumukrainas Tautas Republika nonāca Polijas sastāvā. Rietumukraiņi poļus uztvēra par tādiem pašiem okupantiem, kā Austrumukrainā – Padomju karaspēku. Tādējādi principā, kopš pastāvējusi neatkarīgā Ukraina, Austrumrobeža ir bijusi, apmēram, tur, kur tagad. Ir bijuši projekti, ka Ziemeļrobeža varētu būt uz augšu, ietilpināt dažus Baltkrievijas apgabalus u.tml. – bet tās ir detaļas.

DDD: Vai piekriat, ka apgalvojumi – tā kā Ukraina cariskās Krievijas laikā bijusi Krievijai piederoša teritorija, tāpēc Krievijai tagad ir uz to tiesības – principā neiztur kritiku?

E.P.: Tā ir teritorija, kuru ukraiņi uzskata par savu. Austrumukrainā liela iedzīvotāju daļa tiešām ir krievi, bet tas ir izskaidrojams ar to, ka lielās pilsētās, rūpnieciskos centros (Dņeprbasains) saplūst iedzīvotāji no dažādām vietām. Sociālos tīklos internetā var redzēt, ka parādās ļoti daudz cilvēku, kas tur diskutē krieviski, bet viņi jūtas kā Ukrainas patrioti – kā ukraiņi. Tas ir līdzīgi kā Īrijā. Īri faktiski

ir zaudējuši savu valodu – bet viņi taču jūtas kā īri. Te var redzēt, ka valoda ne katru reizi ir noteicošā. Var, tā sacīt, runāt krieviski, bet būt viskarstākais Ukrainas patriots un otrādi – var runāt ukraiņiski un būt kolaborants.

MISTISKĀ “KRIEVU PASAULE”

DDD: Tātad, ja krievi kā attaisnojumu savam iebrukumam Ukrainā atsaucas uz cariskās Krievijas laiku un stāsta, ka viņiem pienākas tā zeme, tad jau pēc analogijas viņi var teikt, ka viņiem pienākas arī Latvija, jo arī Latvijas teritorija kādu laiku taču bija cariskās Krievijas sastāvdaļa?

Elmārs Pelkaus: Tas, protams, neiztur nekādu kritiku un ir absurds, šovinstiskais apgalvojums. Mēs šobrīd esam liecinieki kam neticamam. Nekad, kopš Otrā pasaules kara, nav bijis, ka kāda valsts Eiropā sev pievienotu daļu no citas valsts teritorijas! Labi – zinām, ka apvienojās Vācija, bet tas jau ir citādāk, ar starptautisku akceptu. Pastāv, protams, Eiropā teritoriālās domstarpības starp dažām valstīm (piemēram, starp Spāniju un Portugāli par dažām mazām salām; starp Spāniju un Lielbritāniju par Gibraltāru u.c.), bet nekur nav notikusi tāda varmācīga teritoriju pievienošana. Pamatojums ir tāds, ka, lūk, krievu pasaule esot sadalīta un pašreizējās robežas faktiski esot it kā pagaidu robežas. Bet tas jau nozīmē, ka krievi šīs pasaules robežas var vilkt bezgalīgi.

DDD: Amerikā, Vācijā un citās pasaules valstīs ir ļoti daudz krievu, šķiet, pat vairāk nekā pašā Krievijā!

E.P.: Tieši tā. Un Alas-ka kādreiz ir piederējusi Krievijai. Un krievi taču arī Parīzi kādreiz ir iekarojuši, vajānot Napoleona karaspēku.

Jāsaka, ir arī otrs gals – pievienojot kādu teritoriju, savā ziņā tiek noliegta Krievijas robežu legimitāte. Tātad Krimā tās robežas no starptautiskā viedokļa nav legīmas. Tas nozīmē, ka var apšaubīt it visas Krievijas robežas. Tikpat labi arī ķīnieši var pateikt, ka Amūras apgabals vēsturiski ir ķīniešu teritorija. Vācija laikam nesaņem nekādu Kēnigsbergu (Kaļiņingradas apgabalu), kaut gan tā ir bijusi Austrumprūsija.

Galū galā arī mēs varam sacīt to pašu. Pašreizējās robežas starp Krieviju un Latviju, starp Igauniju un Krieviju ir tur, kur ir, un tā tas ir Igaunijas paziņojums, kas nesens tika pieņemts, nokārtojot šo robežu jautājumu. Būtībā arī mēs varam teikt, ka Latvijas vēsturiskā teritorija, kas ir starptautiskos līgumos apstiprināta, arvien vēl ietver sevi Abreni. Bet tagadējās robežas ir tur, kur tās ir, tomēr latviešu pasaule, ja lietojam Putina terminoloģiju, ietver sevi arī Abreni.

LATVIJAS IESPĒJA ATGŪT ABRENI

DDD: Vai pareizi saprotu, ka, jūsuprāt, šajā situācijā, ja vien valsti vadītu nacionāli noskaņoti cilvē-

ki, varētu labot nodevību un atgūt Krievijai atdoto Abrenes teritoriju? Jūs taču, nākot uz Saeimas Ārlietu komisiju, mēģināt politiķiem iestāstīt, cik aplami būtu atteikties no Abrenes.

Elmārs Pelkaus: Toreiz man centās iestāstīt, ka to no mums prasa Eiropas Savienība un NATO, ka tās būs Eiropas Savienības ārējās robežas. Jā, tas tā bija, bet tas attiecas arī uz Igauniju. Igaunija nestrīdās tik verdziski klanīties Putinam, kā tas bija Kalviša gadījumā, kad tika vaimanāts par to, ka valsts dome varbūt laikā neapstiprinās jaunās robežas u.tml. Tāpat arī Saeimas Ārlietu komisijas vadītājs Andris Bērziņš, kā atceros, stāstīja, ka Krievija taču atzīstot visu – atzīstot okupāciju un visas netaisnības, kaut gan nekā tamlīdzīga nebija. Igaunija relatīvi nesen, šķiet, tikai šogad, pieņēma paziņojumu par robežām, bet tika pateikts, ka vienošanās fiksē, kur robežas ir pašreiz, bet neregulē neko citu. Mūsu gadījumā jau nekāda paziņojuma nebija.

Esmu aizvien teicis – cik es saprotu, tad Satversmes tiesas spriedums varbūt par deviņdesmit pieciem procentiem ir pareizs, bet tie atlikušie pieci, kur sacīts, ka Abrene nav tāda pati Latvijas vēsturiskā teritorija kā pārējā Latvija, ir absolūts absurds. Tāpat jau varam teikt, ka Indras un Robežnieku pagasti, kuri tāpat tika pievienoti Latvijai 1920. gadā, nav īsti Latvijas teritorija.

DDD: Vispār Latvijas valsts nav īsta... Ja būtu nodibināta vismaz gad-simtu iepriekš – būtu īsta.

E.P.: Jā, pilnīgi piekritu – absurds! Esmu arī teicis, ka Satversmes tiesas spriedumu laikam neviens cits nevar atcelt kā tikai pati Satversmes tiesa. Bet vismaz ir jāapzinās. Šī pozīcija, maigi izsakoties, ir bijusi ne patriotiska, bet – nodevīga.

“Manuprāt, nav jau arī tik svarīgi, kāds iedzīvotāju sastāvs tur bija 18.–19. gadsimtā, bet jāskatās, kam tad šīs zemes piederēja tad, kad nodibinājās neatkarīgā Ukrainas valsts.”

DDD: Atceros vēl, ka Vaira Paele toreiz lēca kājās aiz prieka, padzirdot, ka ir vismaz viens arguments, kas viņai ļauj balstot par Abrenes atdošanu. Nepagāja daži gadi, kad viņa aizlaidās no Latvijas, teikdama, ka šeit latviešiem ir nenormāla dzīve, jo par daudz krievu...

E.P.: Var, protams, teikt – kam mums tā Abrene, ja mums trūkst cilvēku visai pārējai Latvijai... Bet tas ir princips! Tāpat var teikt – kam Putinam Krīma, ja vienalga ir depopulācija un ķīnieši aiz robežas ceļ debesskrāpjus? Bet, ja Putins uzskata, ka viņam vajadzīga Krīma...

Ukrainas neatkarības laikā Krīma nekad nav piederējusi Krievijai. Tas jau neko nenozīmē, kas bija Padomju laikos, bet, kad Ukraina kļuva neatkarīga, un kad izveidojās Krievijas Federācija, visi šie jautājumi tika noregulēti, noslēdzot starptautisku vienošanos, kurā noteikts, ka tiek garantēta Ukrainas teritoriālā neaizskaramība. Ukrainai no savas puses bija jāatsakās no kodolvalsts statusa, jo tai bija milzīgi kodolieroču krājumi – ja nemaldos, kādas 300 stratēģiskās raķetes un 1200/1300 stratēģiskie lādiņi, stratēģiskie bumbvedēji un kas vis vēl tur nebija. To tad visu aizvāca projām no Ukrainas. Tagad laiku pa laikam ukraiņi saka – būtu mums kodolvalsts statuss, tad viss tas nenotiktu. Gan jau notiktu.

KAM IR TIESĪBAS PĀRVALDĪT KRĪMU?

DDD: Ja pareizi saprotu, arī pirms Ukrainas kā neatkarīgas valsts nodibināšanas pašreizējā Ukrainas teritorija bija etnisko ukraiņu apdzīvota?

Elmārs Pelkaus: To ir pagrūti konstatēt. Cariskajā Krievijā tas bija tāds spīdošs apzīmējums – *veļikorossi, malorossi*. Es neņemos spriest – tas ir speciāli jāpēta, cik tur bija *veļikorossi*, cik *malorossi*, bet katrā gadījumā iedzīvotāju sastāvs būtiski

mainījās, kad tur attīstījās rūpniecība. Tas ir dabīgs process

DDD: Principā, labas dzīves meklējumos krievi ienāca no Krievijas?

E.P.: Jā. Un, kad rodas kaut kāda rūpnīca, tad jau mēģina piesaistīt sev cilvēkus. Protams, ka nāca jau

drīzāk no trūcīgam guberņām, tātad krievi. Ukraiņi, kuri tomēr dzīvoja teritorijās, kur ir melnzeme, nāca mazāk. Austrumukrainas daļa padomju varas pirmajos gados tradicionāli tika uzskatīta par tādu kā vairāk Krievijai uzticamu. Ne velti tāpēc kādu laiku (kad nodibinājās t.s. Padomju Ukraina) galvaspilsēta, pretēji loģikai, nebija Kijeva, bet Harkova. Uzskatīja, ka Kijeva ir bijusi Ukrainas Tautas Republikas galvaspilsēta, kur vēl visu laiku bija vērojams nacionālistiskais virrojums, bet Harkovai jau tāda proletāriskā apziņa. Bet atšķirībā no Rietumukrainas un Ukrainas Tautas Republikām, tur valdīja bolševiki.

Starp citu, varētu jautāt – kas ir ar Krīmu, kam tā īsti pienākas? Krīma faktiski Ukrainas Tautas Republikai tā īsti nav piederējusi. Izteica gan pretenzijas, it sevišķi hetmana Skoropadska laikā. Bet kādu brīdi Krīmā, cik tas bija iespējams, Krīmas tatāri nodibināja Krīmas Tautas Republiku. Viņiem, protams, bija labas attiecības ar Ukrainu. Tāpēc vienīgā tauta, kurai tiesības lemt par Krīmu, ir Krīmas tatāri. Var sacīt – jā, grieķi tur dzīvoja senāk, bet tie, kuri ienāca antīkajos laikos, nav tie grieķi; tie ir grieķi, kuri no Grieķijas salām, caur Konstantinopoli jau turku laikos tur apmetās kā tirgotāji. Arī Pontijas grieķi ir daļa no vienas tautas, kuras pamata teritorija ir Grieķijā, bet Krīmas tatāriem citas dzimtenes nav.

Kazaņas tatāri tomēr ir cita tauta ar citu valodu – radniecīga, bet tomēr tā ir cita tauta. Vēl, protams, tur ir tāda maza tautiņa kā karaīmi. Interesanti, ka vēl tagad nav īsti saprotams, kā viņi radušies – viņi ir jūdaisti. Viņus ir grūti saprast. Ir man pazīstama dāma, kura gan sevi vairāk uzskata par krievieti. Saprotu, ka viņiem ir tāpat kā ebrejiem Izraēlā – ja tu esi, teiksim, pieņēmis jūdu ticību, kas būtībā ir ārkārtīgi grūti izdarāms, tad tu esi ebrejs, neatkarīgi no tā, kāda ir tava etniskā izcelsme.

Turpinājums 8. lpp.



Šādu Ukrainas Republikas karti Ukrainas delegācija iesniedza 1919. gada Parīzes miera konferencē.

BEZDIEVĪBA – problēmu sakne

Saruna ar Pēterupes un Skultes evaņģēliski luterisko draudžu mācītāju **Ivo Pavloviču**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAI BAZNĪCA IR CĪNĪTĀJA?

DDD: Varbūt kļūdos, bet šobrīd man ir radies iespaids, ka Baznīca, arī Luterāņu Baznīca, pārāk maz iesaistās tādu problēmu risināšanā, kas grauj latviešu tautu. Ne tikai homoseksuālisma propaganda ir bīstama – arī nenovērstās okupācijas sekas pazudina mūsu tautu. Nenoliedzami, etniskā vide Latvijā ir izmainīta, un tā ietekmē cilvēkus. Šis jautājums ir jārisina, bet no Baznīcas nav jūtamas nekādas aktivitātes. Kāpēc?

Ivo Pavlovičs: Šī, manuprāt, jau ir atsevišķa, liela tēma. Bet par Baznīcas iesaistīšanos kopumā es teikšu, ka Baznīca daudz ko dara, bet šo darbību ne vienmēr tik ļoti redz.

DDD: Ne tikai neredz, bet arī nedzird Baznīcas nostāju – nav jau jārunā tikai pašiem ar sevi, jo šis nav brīdis, kad varam mierīgi, klusi...

I.P.: Te es jums piekrišu, Baznīcai šobrīd vajadzētu uzdrīkstēties savu viedokli, savu nostāju paust skaidrāk. Taču ir problēma – lai publiskajā telpā ieietu, vajag atvērtas durvis. Sabiedriskie mediji nav demokrātiski atvērti atspoguļot Baznīcas nostāju. Vai tad ir iespēja godīgi un atklāti par to ru-

I.P.: Jūs domājat, ka kāds sabiedriskais medijs tagad mani vēl aicinās?

DDD: Ja arhibīskaps Jānis Vanags sapulcinātu visu luterāņu draudžu mācītājus, un jūs kopīgi sniegtu publisku vēstījumu – asu protestu pret homoseksuālisma propagandu un citām valstī notiekošajām netaisnībām, tad sabiedriskie mediji nevarētu nepamanīt. Bet zem guļoša akmens ūdens diemžēl nekustas.

I.P.: Es pieņemu, ka tagad, kad šī tēma atkal ir izskanējusi publiskajā telpā, tas būtu vietā.

DDD: Piedodiet, ka tik atklāti saku, bet man šķiet, ka ļoti daudzi jūsu kolēģi, mācītāji, ir svētuli, un rodas iespaids, ka Baznīca ir nevis cīnītāja, kādai tai būtu jābūt šajā laikā, kad tumsa mācas virsū ar savām antivērtībām un drosmīgi ir jāiet tautas priekšgalā ar gara lāpu, bet ir svētulīga, bezzobaina. Parunāt ar cilvēku, kurš atnācis nožēlot grēkus vai lūgt padomu, ir viens, bet vīrišķīgi iet pirmajās rindās, aizstāvēt visas tautas tiesības uz atbilstību un valsts pastāvēšanu – tas prasa drosmi un uzdrīkstēšanos. Šķiet, tieši tas pietrūkst.

I.P.: Es saprotu jūsu sāpi un pārmetumus. Tas tieša ka vajag cīnīties. Domāju ka cilvēki pat to sagaida. Šādas pamudinājumus esmu dzirdējis no dažā-



“Lai Dievs dod, ka mūsu tauta un tie, kas ir pie varas, nāk pie patiesas ticības Dievam.

Kad tas notiks, tad garīgais klimats mūsu valstī kļūs labāks.”

darītu, bet arī tikai ārēji, ne iekšēji. Kā Jēzus teica, kad kādi gribēja aplūsināt mācekļus: “Ja šie klusēs, akmeņi brēks.” Lai tiem akmeņiem nebūtu jābrēc, cenšos runāt, cik varu. Un esmu gatavs to darīt, bet šaubos, vai par nodokļu maksājumiem uzturētais sabiedriskais masu medijs izšķirsies mani, vai kādu citu mācītāju, aicināt uz atklātu un godīgu diskusiju. Pēc raidījuma kāds anonīms autors uzrakstīja par mani ķengu rakstu žurnāla “Kas jauns” mājaslapā. Rakstā mani nosauca par nikno geju pretinieku un apmeloja.

DDD: Un bezdievju ķengas ir pagodinājums.

I.P.: Jā. Man bija prieks ka lielākā daļa raksta komentētāju saskatīja, ka te notiek nepārprotama perversiju propaganda, un to, kuri pret to iestājas, nometnošana.

IR SVARĪGI PAUST PATIESĪBU!

Ivo Pavlovičs: Ja runājam par TV šovu “Aizliegtais paņēmieni”, man šajā četrdesmit vienu minūti garajā raidījumā bija atvēlētas 4,5 minūtes ētera laika – visi pārējie, gan raidījuma vadītājs, gan vēl divi pieaicinātie raidījuma dalībnieki, bija pozitīvi noskaņoti pret homoseksuālismu. Tātad, lai paustu sabiedrības lielākās daļas uzskatus, raidījumā tika atvēlētas tikai 4,5 minūtes. Redzot šos negodīgos paņēmienus, ar kādiem ir mēģināts nedemokrātiskā veidā par nodokļu maksātāju naudu veikt

“smadzeņu skalošanu”, es nevarēju vienkārši sēdēt un pildīt statista funkcijas šajā raidījumā, vai vēl sliktāk – kļūt par publisku apsmieklā objektu.

Sapratu: ja man netiek vārds dots, tad vismaz ir jāmēģina pateikt svarīgāko un šis tendenciozais raidījums ir jāvirza uz kaut kādu sakarīgu, jēdzīgu šīs tēmas izklāstu. Tādēļ arī atļāvos runāt mazliet vairāk, nekā man bija paredzēts.

DDD: Jūs ļoti pareizi darījāt, rīkojāties tā, kā ir jārikojas istam mācītājam. Manuprāt, lielisku piemēru Kristus parādīja, izmetot tirgoņus no svētnīcas.

I.P.: Jā.

DDD: Vai tirgoņu acīs viņš bija pieklājīgs, iecietīgs?

I.P.: Viņam – Dieva Dēlam – bija svarīgi paust patiesību, nevis izpatikt tirgotājiem.

Retorikā, publiskajā runā visgrūtākais ir atbildēt pēc būtības uz provokāciju. Tā ir augsta māksla. Atcerieties, Jēzum atnāc un pajautā: “Saki, mīlais Skolotāj, vai atļauts ķeizaram dot nodevas?” It kā pieklājīgi pajautā, bet apkārt ir jūdu varasvīri no sinagogas, nez kāpēc vēl pieaicināta policija (kareivji), un visapkārt tauta... Jautātāji mēģināja iedzīt Jēzu strupceļā. Ja Jēzus pateiks – ķeizaram ir atļauts dot nodevas –, tauta to ļoti labi dzirdēs un teiks: viņš ir okupantu atbalstītājs, viņš atbalsta okupācijas varu – kāds gan viņš var būt pravietis, ja aicina varnešiem, okupantiem paklausīt?!

Turpinājums 6. lpp.

SVEŠIE DZEGUZĒNI

Turpinājums no 1. lpp.

Jūnija sākumā LTV1 raidījumā “Aizliegtais paņēmieni” Bojāram bija temats par pederastiem, kurus viņš iztēloja par mcekļiem. Vai, viņaprāt, mcekļi ir arī pedofili, slepkavas, izvarotāji, vai arī vieniņi viņam mīlie pederasti, kuru izvirtību uzskata par normālu? Un kā ir ar sorosītu izdomāto “neiecietību”? To propagandējot, Bojārs pats veic diskrimināciju un “neiecietību” jau visu pieminēto nelaimīgo starpā, kam ir novirzes no veselā saprāta, tikai izceļot vienus, pederastus. Raidījumā viņš kopā ar Streipu pūta netīrā antikonstitucionālajā un antikristietības propagandas taurē. Negribot zināt, ka Satversmē ir garantētas ģimenes tiesības un vērtības ir tikai vīrietim ar sievieti, nevis izvirtuļiem.

no okupācijas varas. Rīgā notika piemiņas pasākumi pie Brīvības pieminekļa, Torņakalna un Šķirotavas stacijām, notika konferences, kur runu teica arī prezidents, notika grāmatu atvēršanas svētki... Bet Latvijas Radio pat šī diena nemaz neeksistēja! Ne notika neviena tiešraides translācija no mūsu tautas svarīgajām drūmajām dienām. Ko tad “svarīgu” raida šajā laikā? Tikai vāvuļošanu un murgus. Esmu sarūgtināts! Un vēlos jautāt, vai Latvijas Radio ģenerāldirektors Siksnis kopā atrodas istajā vietā?

Arī LTV netranslēja nevienu sēru dienas tiešraidī. Kauns LTV vadītājam Beltem un citiem, kas darbojas pie raidījumu plānošanas. Toties Belte ar padotajiem domā, kā okupantiem vēltīt pārraides krievu valodā,



““Aizliegtajā paņēmienā” visam kroni uzlika Bojāra draudi mācītājam: ja viņš sludinās kristīgās, latviskās un Satversmes vērtības, viņu izraidīs no studijas!”

Uz raidījumu bija uzaicināts arī mācītājs Ivo Pavlovičs. Viņš vienīgais uzsvēra kristīgās un latviskās vērtības – tieši to, ko garantē Satversme. Vai nav jocīgi, ka Streips, kas bieži sludina okupācijas ieradumus, nezina, ka okupācija par izvirtīgo pederastiju varēja dabūt vairākus gadus aiz restēm?! “Aizliegtajā paņēmienā” visam kroni uzlika Bojāra draudi mācītājam: ja viņš sludinās kristīgās, latviskās un Satversmes vērtības, viņu izraidīs no studijas! Tādu cinismu nekad neesmu redzējis nevienā citā televīzijā, ka raidījuma vadītājs tā piedraud uzaicinātajam viesim.

Par šo nekārtību, kas bija vērojama LTV raidījumā ar mērķi pavadināt uz izvirtībām bērņus, pusaudžus, skolu jaunatni, lai tie neveidotu veselīgas, laimīgas ģimenes, ļoti sašutusi bija arī žurnāla “Rīgas Viļņi” galvenā redaktore Ieva Valtēre.

Vēlreiz gribas uzdot jautājumu: vai par valsts naudu dotētā LR un LTV kalpo latvju tautai un nacionālajām vērtībām? Atbilde nav tālu jāmeklē. Tā rodama 14.jūnijā, vienā no drūmajām latviešu tautas holokausta dienām, kad vergu darbu nometnēm un nošaušanām tika nolemti 15 tūkstoši nelaimīgo tikai tāpēc, ka viņi bija latvieši un mīlēja savu tēvu zemi... Visā Latvijā tauta atceras šo nelietīgo postu

un pat plāno to labsajūtai radīt veselu TV kanālu par nodokļu maksātāju naudu. Piemirdīši, ka agrāk gan translēja piemiņas brīžus, konferences un visu citu, kas svarīgs latvju tautai.

Protams, arī 17.jūnijā – Okupācijas dienā – no šiem svešajiem dzeguzēniem sagaidījām to pašu.

Radio, TV un citiem medijiem ir liels spēks, tā ir ceturta vara, kas spēj ietekmēt daudzus – gan audzināt patriotismu, gan potēt svešos sorosa, mankurtu murgus. Vēl pārāki par ceturto varu ir mesijas vai viltus pravieši, kā, piemēram, Ijabs, Ikstens, Kaktiņš, Kažoka, Freimanis, Seglenieks... Izlikdamies par ekspertiem, svētuļu visgudrajiem, viņi muļķa reņģēdājiem sludina murgus. Viņi gandrīz nekad neaizstāv latvju tautu un mūsu vērtības. Šie pelēkie kardināli katru reizi tikai aicina: klanīties svešo kungu, zagļu, blēžu priekšā.

Būtu kuriozi, ja tādas “mesijas” Krievijā ar saviem murgiem nostātos pret tautu. Nav grūti iedomāties, kur tie atrastos.

Kas baro šos viltus “mesijas”, pelēkos kardinālus un latvju tautas kangarus? Varbūt nodokļu maksātāji atkal uztur svešu kungu kerzu zābaku laizītājus?

Kad beidzot mums būs savs radio un televīzija, kas kalpos savai latvju tautai?

“Tur, kur ir valsts Baznīcas, tās ar politisku spiedienu tiek piespiestas akceptēt viendzimuma attiecības un pat laulāt šādus pārus.”

nāt? Piemēram, raidījumā “Aizliegtais paņēmieni”, kurā es piedalījos kā vienīgais dabisku attiecību aizstāvis, nepārprotami tika proponēts, ka Baznīca un mācītāji esot neiecietīgi pret homoseksuālismu... Šis raidījums bija vienos vārtos – acīmredzami politiska spiediena vai pasūtījuma rezultāts.

DDD: Par amorālu cilvēku pārmetumiem nav jāraizējas – tieši mācītājiem ir jābūt visneiecietīgākajiem pret ļaunumu!

I.P.: Arī raidījumā es teicu, ka Baznīca ir iecietīga pret grēcinieku, bet mēs nedrīkstam būt iecietīgi pret grēku. Baznīca pieņem grēcinieku, bet nepieņem grēku!

DDD: Tomēr Baznīca, manuprāt, ir pārāk iecietīga arī pret pašu grēku – krietni par maz aktīvi aizstāv patiesās vērtības, nepietiekami cīnās par taisnību. Jūs no mācītājiem esat izņēmums, tāpēc uzreiz tikāt ievērots.

diem cilvēkiem. Katrā ziņā aicinājums mācītājiem nostāties tautas priekšgalā ir vietā. Jūsu sacīto varētu izteikt kā pamudinājumu visiem mācītājiem. Tomēr es zinu, ka ir daudz mācītāju, kuri to arī dara, bet kaut kā...

DDD: ...kaut kā baznīcu kā institūciju nejut, un tas rada, vismaz mani, ļoti lielu sarūgtinājumu, sašutumu. Man liekas, ka pat muļķīgi ir teikt – ticu Dievam, jo zinu Dieva esamību. Bet es Viņu neredzu Baznīcā.

I.P.: Daļēji varbūt varu jums piekrist, ka pasivitāte šai ziņā ir par lielu, bet es neteiktu, ka Baznīca un mācītāji neko nedara. Ja runa ir par mani, tad esmu sapratis un formulējis pavisam skaidri: esmu mācītājs, tas ir mans aicinājums, dzīvesveids, hobijs, brīvais laiks, dzīves jēga, darbs, izklaide – viss. Tāpēc arī eju uz šādiem raidījumiem, tāpēc runāju.

Mierīgāka dzīve man būtu tad, ja es neko ne-

BEZDIEVĪBA – problēmu sakne

Turpinājums no 5. lpp.

Ivo Pavlovičs: Bet, ja viņš pateiks – nevajag maksāt –, tauta, protams, klusībā aplaudēs, bet policija tūdaļ saņems ciet par kūdišanu pret pastāvošo varu. Bet Jēzus uz šo provokāciju atbildēja ģeniāli, pēc būtības. Viņš paprasīja denāriju un pajautāja – kā ir šis uzraksts un attēls uz

vien ar sāpēm sirdī mums nākas konstatēt, ka Veidenbauma vārdi “Virs zemes nav taisnības, dūrei tik spēks!” tik tiešām reizēm ļoti smagi atbalsojas mūsu šodienā. Ne tuvu viss notiek pēc tiesas un taisnības. Mums, cilvēkiem, iespēju robežās ir jācenšas un jāpieliek pūles, lai pie-

to, ko šī okupācija noda-rīja, kādas ir sekas, ar ko samierināties, ko novērst u.tml.

DDD: *Bet tas taču nav taisnīgi, ka Latvija ir tiku-si okupēta un kolonizēta?*

I.P.: Protams, nav. Tā ir viena no daudzajām ne-taisnībām, ar kurām mēs sastopamies.

DDD: *Vai pareizi ir at-stāt šīs netaisnības, šī no-ziējuma sekas, ja piektā kolonna, kas reāli šeit ir, apdraud jūsu ģimeni, jūsu tautu? Mācītājam taču būtu jāatbild arī par savu tautu, par tās labklājību, drošību, dzīvību.*

I.P.: Atgūstot neatkarī-bu, esam aizlaiduši greizi daudzas lietas. Es uzsku-tu, ka Latvijā ir iespējams dzīvot dažādu tautību pār-stāvjiem. Nav tādas valsts, kurā būtu tikai viens, tīrs etnoss. Bet šī ir mūsu, lat-viešu tautas, Dzimtene, mūsu Tēvzeme, kur runā latviešu valodā.

MŪSU IDENTITĀTE TIEK GRAUTA VĒL DZIĻĀK

DDD: *Vērojot norises valstī, jūsuprāt, vai viss ir kārtībā ar mūsu tautas pašcienību?*

Ivo Pavlovičs: Pašcienā nozīmē apzināties, kas tu esi. Un, kad tu apzinies, kas esi, tas palīdz veidot attiecības ar citiem. Paš-cienību veido daudzi un dažādi faktori, bet mums, latviešu tautai, dažkārt ar šīs pašcienības apzināšanos ir zināmas problēmas.

DDD: *Kur jūs šīs problēmas saskatāt?*

I.P.: Varbūt tas ir zināms kalpa sindroms, no kura netiekam vaļā, – parau-dzīsimies sociālpolitiskajā, starpvalstu līmenī. Piemēram, dažādas rekomendā-cijas ieteikumu formā, kas mums būtu jādara, mūsu atbildīgās valsts institūci-jas tūdaļ ir gatavas realizēt stingrāk, nekā no mums to prasa. Šī ir tāda nespēja pateikt – nē, mēs tā negri-bam darīt, mēs gribam rī-koties citādi! Sevis apzināšanās kā tautai palīdzētu arī visās politiskajās cīņās. Savas identitātes apzināšanās ir ļoti svarīga.

Globalākā mērogā ir jau-tājums – kas mēs esam? Kas kā valsts, kā tauta, kā cilvēki – kas mēs esam, kādas ir tās vērtības, pie kurām mēs turamies. Pie-mēram, tai pašā seksuālo minoritāšu propaganda-jautājumā vajadzēja pa-teikt – nē, mūsu nacionālā mentalitāte un mūsu pa-saules redzējums ir tāds, ka mēs šīs lietas negribam un nevaram akceptēt un to solījumu tam, kas vairāk maksā?

Turpinājums 7. lpp.

un rupji, fiziski pakļāva, tad tagadējā okupācija un kolonizācija notiek rafinē-tākā un smalkākā veidā.

DDD: *Ari bīstamākā.*

I.P.: Līdz ar to bīstamā-kā. Padomju okupācija bija viltīga, rupja, bija manipu-lācijas ar informāciju, kā jau pie visām okupācijas varām. Šīs manipulācijas ar sabiedrības apziņu ir tās, kas palīdz uzturēt paklau-sībā okupētās teritorijas. Ja Latvijas okupācija no padomju impērijas puses ārēji redzamā veidā vairs nepastāv, tā ir beigusies, tad okupācijas sekas pie-dzīvojam līdz pat šim brī-dim un piedzīvosim, iespē-jams, vēl ilgi. Taču mums jau ir jādoma par jauniem draudiem, kuras jūtam, un to, ka mūsu identitāte tiek grauta daudz dziļākā līmenī.

DDD: *Graušana, kas tika sāкта okupācijas un kolonizācijas laikā, turpi-nās...*

I.P.: Interesanti – ie-priekšējā okupācijas vara centās izšķīdināt un saplu-dināt, arī tagad ir mērķtie-cīgi mēģinājumi mums, lat-viešu tautai, tās identitāti, ja tā var teikt, atšķaidīt. Tiek grauta ne tikai valstiskā un nacionālā iden-titāte, bet jau vēl dziļāka cilvēka būtība – dzimuma identitāte. Dzimummaiņas programmas bērnuudāros un skolās, perversas bērnu grāmatas un metodiskie materiāli, seksuālo citādi-bu propaganda. Tas viss nāk pār mums ar varenu spēku.

DDD: *Jā, tas ir pil-nīgs...*

I.P.: ...sātānisms!

DDD: *Dievs uzliek cilvēkam, arī tautai, tādu pār-baudījumu, kādu tas var izturēt. Bet nekas nerodas ne no šā, ne no tā – ar kaut ko latvieši ir izpelnījušies šo likteni. Pamazām ejam bojā un, ja to neapzināties, un nesāksim cīnīties pretī, tad arī aiziesim bojā. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka katrs indivīds, kurš ie-tilpst tautā, Dieva priekšā ir atbildīgs. Dievs var pa-prasīt – ko tu darīji savas tautas dzīvības labā?*

I.P.: Redziet, visas lie-lās okupācijas varas, gan viena lielvara no vienas puses, gan otra lielvara no otras puses, kuras mēģina pakļaut sev daudzas tautas un valstis, ir bezdievīgas. Tautai, lai tā pastāvētu un izdzīvotu, ir vajadzīgs tie-ši tas pats, kas jebkuram indivīdam – atgriezties pie Dieva. Un mans kā māci-tāja uzdevums, kā es redzu savu ieguldījumu mūsu ze-mes, mūsu tautas nākotnē, ir uzrunāt cilvēkus un vest pie ticības.

Ja runājam par okupāci-jas sekām, mani visvairāk satrauc bezdievība un vi-sas no tās izrietošās sekas. Tātad, ja jautāsīt, par ko es iestājos un pret ko cīnos



“Šī ir tāda nespēja pateikt – nē, mēs tā negribam darīt, mēs gribam rīkoties citādi! Sevis apzināšanās kā tautai palīdzētu arī visās politiskajās cīņās.”

– es iestājos par ticību un cīnos pret bezdievību! Bez-dievība nes sev līdzī mil-zum daudz problēmu.

Ja cilvēks atgriežas pie tās taisnības un kārtības, kuru ir nolīcis Dievs, tad arī pārējās lietas nostā-jas savās vietās. Lai Dievs dod, ka mūsu tauta un tie, kas ir pie varas, nāk pie patiesas ticības Dievam. Kad tas notiks, tad garī-gais klimats mūsu valstī kļūs labāks. Tad daudzas aplamības izzudīs pašas no sevis.

DDD: *Viens aspekts, kā šobrīd izpaužas bezdievība latviešos, ir auklēšanās ar savu glēvumu. Auklēša-nās ar tādām niecīgām, sliktām īpašībām arī nav nekas cits kā bezdievība, jo, ja tu apzinies Dievu un ceļu pie Viņa, tu kļūsti drosmīgs.*

I.P.: Jā, par drosmi tā va-rētu teikt. Ticība Dievam nevar būt bez drosmes.

DDD: *Arī svētulība ir bezdievība. Ja mācītāji, garīdznieki kļūst svētūli, viņi ir bezdievji. Ja Baz-nīca svētulīgi runā par mīlestību, bet nemīl un ne-aizstāv taisnīgumu, ja tā ir glēva, tad, protams, tā ir bezdievīga. Dievs nav tādā Baznīcā.*

I.P.: Baznīcas primārais un galvenais uzdevums ir paust Dieva gribu...

DDD: *Un arī savos dar-bos to apliecināt – cīnīties tad, kad ir jācīnās, iet pir-majās rindās.*

I.P.: Protams.

DIEVAM IR JĀBŪT SIRDĪ UN DARBOS!

DDD: *Daudzās Eiropas valstīs stāvoklis ir vēl tra-giskāks nekā Latvijā. Tur homoseksuālisma un citu nekrietnību propaganda zēl un plaukst.*

Ivo Pavlovičs: Pirms kāda laika Zviedrijā māci-

tāju, kurš atļāvās publiski izteikties, ka homoseksu-ālisms ir grēks, iesēdināja cietumā. Pēc tam gan at-taisnoja. Pie mums vēl var runāt.

DDD: *Vai zviedru Baz-nīca aizstāvēja šo mācītā-ju?*

I.P.: Nemāku teikt. Bet šī degradācija diemžēl ir skārusi Baznīcas, ku-ras ir tieši atkarīgas no valsts – Zviedrija, Dānija, Norvēģija, Somija, Vācija, Lielbritānija. Tās ir valsts Baznīcas.

DDD: *Tās tiek finansē-tas no valsts?*

I.P.: Tur Baznīca un valsts vara ir strukturāli saistītas. Baznīca tiek uz-turēta no nodokļu mak-sātāju naudas. Tur, kur ir valsts Baznīcas, tās ar politisku spiedienu tiek piespiestas akceptēt vien-dzimuma attiecības un pat laulāt šādus pārus.

Mūsu Satversmē ir ierak-stīts, ka Baznīca ir šķirta no valsts. Tas ir vajadzīgs, lai Baznīcu pasargātu no tā, kas jau notiek daudzās pasaules valstīs, kur ar po-litisku spiedienu nedemo-krātiskā veidā panāk, ka Baznīca akceptē visādas novirzes. Paldies Dievam, šāds scenārijs Latvijā nav iespējams, jo valsts pārval-des aparāts nav strukturā-li saistīts ar Baznīcu, mā-cītāji nav valsts ierēdņi un mēs nedzīvojam no nodok-ļu maksātāju naudas, bet no tā, ko draudzes cilvēki un baznīcēni saziēdo.

Katrā ziņā Baznīca ir at-vērta ikvienam, kurš meklē patiesības ceļu. Būtu labi, ja tautas priekštāvji politiķi nāktu uz baznīcu ne tikai priekšvēlēšanu kampaņu ietvaros vai uz augstiem svētkiem, bet nāktu ar Dieva Vārdu sirdī. Un tie, kuri Dieva vārdu nes sirdī, nestu to arī pār lūpām un savos darbos.

*Intervēja
Līga Muzikante*

ši denārija? Ķeizara. Tad viņš sacīja – dodiet ķeiza-ram, kas ķeizaram pieder, Dievam, kas Dievam! Un tie, kuri gribēja viņu iedzīt stūri, paši palika apkau-noti. Šī atbilde bija viens teikums, par kuru var sa-rakstīt grāmatu grāmatas! Arī jebkurš mācītājs var nonākt situācijā, kad ir jā-atbild uz provokāciju. Jā-atbild pēc būtības un tā, lai neizgāztos. Tas nav viegli.

ŠĪ IR MŪSU TĒVZEME!

DDD: *Parunāsim vēl par patiesības paušanu. Vai jūs saskatāt Latvijā notiekošo netaisnību – ne-novērstu okupācijas seku graužošo ietekmi?*

Ivo Pavlovičs: Bieži

pildītu tiesu un taisnību. Bet tajā brīdī, kad sākam runāt, kā to praktiski rea-lizēt, sākas vesela virkne sarežģījumu.

Manuprāt, pirmā svari-gā lieta jebkuras problē-mas risināšanā ir godīga, atklāta saruna, kurā sa-režģījumi tiek soli pa solim izrunāti. Dažkārt tas prasa ļoti lielas pūles un daudz laika. Tāpēc par visiem šiem vēsturiskajiem notikumiem mūsu zemē, mūsu tautā, mūsu valstī – par so-ciālpolitiskajām lietām un problēmām – ir godīgi un atklāti jārunā.

Mans kā mācītāja ciņas lauks varbūt nav tik sociāli politisks. Šī varētu būt atsevišķa tēma – taisnī-gums sociālpolitiskā nozī-mē, valstiskuma nozīmē, nacionālā nozīmē, par padomju okupāciju, par

Liberālās demokrātijas SPOŽUMS UN POSTS

A.V. Gremze

Man ļoti gribētos zināt, kas būs tie, kuri pašreiz iespējamā situācijā stātos pretī Krievijas agresijai? Kamēr NATO spēkiem vajadzēs nodzīt bārdū un paēst brokastis, vēl pēc tam kādas dienas pasēdēt pie apaļā galda un papļā-pāt, tikmēr krievi jau būs paspējuši desmitām reižu ar tankiem izbraukāt līdz Kaļiņingradai un atpakaļ. Turklāt tas notiks bez uz-pleciem un bez jebkādam citām pazišanas zīmēm. Un, kamēr NATO štābā noskaidros viņu piederību pie kādas valsts, tikmēr kāds ar kalašņikovu jau daudzīs pie viņu štāba dur-vīm. Vai Adažu poligonā kāds drīkstēs ko uzsākt bez pavēles no augstākiem štābiem?

Tādas pārdomas mani pārņem, kad pēc paustām ziņām jau sešus gadus ne-tiek pildīts aizsardzības budžets, kas jau tā nekādā mērā neatbilst draudošo briesmu apmēriem.

Zemessardze ir atbru-ņota, un pat, ja tā nebūtu noticis, šādos apstākļos, kad netiek likvidētas oku-pācijas sekas un naturali-zētie okupanti kā pilsoņi arī var būt Zemessardzes rindās, tas nozīmē, ka arī bijušie bolševiku virsnieki var komandēt viņiem vēla-mā virzienā – līdz ar to šim formējumam zūd jēga.

Šādos apstākļos, protams, zūd jēga arī obligātajam ka-radienestam, jo mēs sagata-vosim tikai savus ienaidniekus – nedrīkst aizmirst reā-lo patiesību, ka vilks spalvu met, bet savu šovinistisko dabu ne. Jautājums: kas stāsies pretī agresijai, ja pat nebūs ko mobilizēt (ja nav militāri apmācīti)?

Pavisam neskaids ir jautājums – kāds noskaņo-jums valda valsts algotņu bruņotajos spēkos? Vai tur ir tāpat kā sportā, ka dod solījumu tam, kas vairāk maksā?

VĒRTĪGAS GRĀMATAS

LIELĀ
KONSERVĒŠANA
GRĀMATA

Gatavojoties ziemai, ikvienās mājās noderīga būs apgādā "Vieda" izdotā grāmata – "Lielā konservēšanas grāmata".



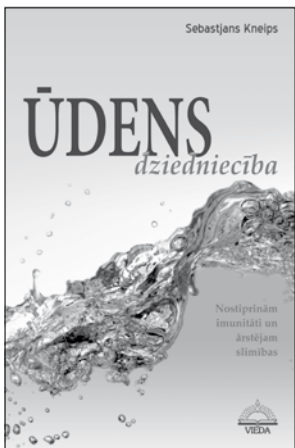
Šeit ir apkopotas jaunas un arī tradicionālas, ļoti garšīgas un veselīgas augļu un dārzeņu konservēšanas receptes. Ievārijumi, želejas, marmelādes, sulas, sirupi, kompoti, marinādes, skābējumi, salāti, sukādes... un vēl citādi sagatavotas dārza un meža veltes pildis jūsu plauktus un mēlos jūs rudēnī, ziemā, pavasarī, vasarā.

Grāmatā apkopoto recepšu priekšrocība ir vienkāršība, praktiskums un iespēja tās veiksmīgi izmēģināt pat iesācējiem.

Sebastjans Kneips

ŪDENS DZIEDNIECĪBA

Nostiprinām imunitāti un ārstējam slimības



Modernajās lielajās klīnikās un sanatorijās tiek izmantota "Kneipa ūdensdziedniecība" – efektīva metode, kurā ietilpst aukstās vannas, ietinumī, aplaistīšanās un ārstēšana ar ūdens tvaikiem. Šo metodi doktors Sebastjans Kneips izstrādāja jau XIX gadsimta beigās, un tā nav zaudējusi savu efektivitāti līdz mūsdienām, jo tās pamatā ir ģeniāli vienkārša pieeja – **novērst slimību cēloņus, nevis simptomus.**

Apgāda "Vieda" izdotajā grāmatā iekļauti

Kneipa ūdensdziedniecības paņēmieni, kas ir pielāgoti izmantošanai mājās apstākļos. Tie ir tie paši, tikai krietni vienkāršoti, hidroterapijas veidi, kurus jums piedāvā ārsti un augstas klases speciālisti.

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam "DDD"**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA "Latgales druka",**
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

UKRAINAI IR JĀCĪNĀS
PRET OKUPANTIEM!

Turpinājums no 4. lpp.

Elmārs Pelkaus: Arī karaīmiem, man liekas, ir tāpat. Cara laikā viņiem pat bija tāda kustība (kaut kur Pievolgā), ka vajagot sekot Vecajai Derībai. Bija arī tādi krievi, kuri pārgāja šajā ticībā – cara laikā viņus sauca *židovstvojuš-čiji*. Saprotu, ka kādi no viņiem bija etniskie krievi, kuri pārcēlās uz Krimu pie saviem ticības brāļiem, uzskatot sevi par karaīmiem. Ja Krimas tatārus deportēja par to, ka viņi kaut kādā ziņā atbalstīja vācu okupāciju, cerot, ka tādējādi tiks pie kaut kādas noteikšanas, pie valstiskuma, tad karaīmiem jau gāja pavisam plāni... Laimīgā kārtā karaīmu zinātnieki pierādīja, ka viņiem etniski nav nekāda sakara ar jūdjiem – vienīgi ticība. Tad dokumentos tika norādīts (pats lasīju Federālajā arhīvā) – nē, nē, tos neaiztikt, tie ir ticīgi cilvēki. Te var redzēt, ka dažkārt zinātne izglābj tautu.

DDD: Šobrīd karaīmi visticamāk vairs nevar kļūt par noteicējiem Krimā, bet Krimas tatāri?

E.P.: Krimas tatāri, cik varu spriest, ir stingri un konsekventi uzticīgi Ukrainai, kaut gan grūti viņiem tagad klāsies. Esmu pārliecināts – kamēr Putins būs pie varas, tikmēr Ukraina Krimu neatgūs. Kas būs pēc tam – kas to var zināt...

UKRAINA
PIERĀDA –
IR JĀVEIC
DEKOLONI-
ZĀCIJA!

DDD: Kā jums liekas, kāda būtu galvenā mācība, ko Latvijai, vērojot Ukrainā notiekošo, vajadzētu mainīt savā rīcībā? Es varu teikt tikai to, ka tas tikai pierāda, ka mums ar steigu ir jāveic deokupācija un dekolonizācija, jo šis krievu masveidīgais skaits mums ir draudošs. Kā Austrumukrainā, kur viņu ir tik daudz, ka Putins to pasludina par savu zemi, un visi nobalso par to.

Elmārs Pelkaus: Bet es domāju, ka Putins varētu aicināt tos krievus atgriezties...

Doma ir skaidra: vienu, otru, kas pēc savas profesionālās sagatavotības varētu būt derīgs – jā, bet pārējiem ir jāpaliek šeit, lai turpinātu veidot krievu pasauli. Arī tādos puslīdz oficiālos dokumentos esmu skatījis (Krievijas gatavotie dokumenti ir diezgan pretrunīgi) – vienos apgalvots, ka krievu pasaules sastāvdaļa ir Austrumukraina (Doņeckas, Luganskas apgabals), par kuru runājam, un Jaunkrievija arī.

DDD: Kas ir Jaunkrievija?

E.P.: Visi tie apgabali gar Melno jūru, kas vajadzīgi, lai būtu pieeja Krimai. Pašreiz

jau Krima ir, kā saka, čemo-dāns bez rokura – žel to pamest, bet labuma nekāda tur nav. Atgādāt to ir grūti, jo tai nav nekāda sakara ar Ziemeļkaukāzu (Kubaņu, Donu) – ceļu diezgan kad uzbūvēs. Tagad, kā raksta, Krimā trīskārtīgi cenas pacēlušās. Viens viedoklis ir tāds, bet otrs – visa bijusi Padomju Savienības teritorija (par Baltiju gan mazāk) – Ukraina, Baltkrievija, protams, ir Krievijas interešu sfēra. Putins nesen sūkstījās, ka amerikāņi cenšas ielausties Krievijas interešu sfērā un apspiest Krieviju u.tml. Tāpēc es domāju, ka šie mēģinājumi aizvien vēl izmantot tos krievvalodīgos šeit būs.

DDD: Ir jau loģiski, ka tas ir Krievijas politiskajās, ideoloģiskajās un šovinistiskajās interesēs. Bet jautājums ir tāds – kāpēc it kā draudzīgie sabiedrotie Rietumi, kas esot mūsu draugi un kuras tik šausmīgi ciena un mīl mūsu valdība, ne reizi nerunā par šo problēmu, kad tiek apskatīta Baltijas drošība? *Nenoliedzami, ka šī nedabiskā nacionālā situācija, kāda ir Latvijā (daļēji arī Igaunijā), ir drauds. Nelīdzēs mums nekādas NATO lidmašīnas, ja mums šeit ir tik daudz šo svešo, kuri mums ir naidīgi un turklāt idejiski piederīgi Krievijai.*

E.P.: Bet ko jūs iesakāt?

DDD: Mums taču ir Deklarācija par Latvijas okupāciju – tad vajag pieņemt likumu, lai viņi brauc uz savām mājām, uz Krieviju.

E.P.: Bet, ja Krievija viņus nepem pretī?

DDD: Mums par to nav jāuztraucas! Ja neņem Krieviju, tad lai Amerika paņem pie sevis – domāju, ka viņiem tur 700 000 krievvalodīgo vairāk vai mazāk neko nemainīs.

E.P.: Neesmu speciālists šajā jautājumā, bet iespējams, ka tas varētu būt risinājums.

VĒSTURE
ATKĀRTOJAS

Elmārs Pelkaus: Man gan šķiet, ka Rietumus neinteresē konflikta atrisināšana saskaņā ar vēsturisko taisnīgumu. Berlīnē tikko notika četru ārlietu ministru sanāksme, kurā sprieda, kā atrisināt konfliktu Ukrainā. Tagad, kad Ukraina ir sākusi militāras akcijas, lai atbrīvotu savu teritoriju, likvidētu vai izdzītu uz Krieviju bandītus un teroristus, izskan aicinājumi sarunāties, vienošanās. Vai tad tieši to nevēlas panākt Putins – lai sāktos sarunas, lai tiktu atzīti šie bandīti un teroristi par legītimu sarunu pusi? Viņi jau saka – mēs piekāpsimies, bet sarunām ir jānotiek pie mums. Tad jau vēl vairāk tā legītimācija apstiprinātos, ja saru-

nas ar teroristiem notiktu Doņeckā vai Luganskā.

Skaidrojums šādiem mudinājumiem vienoties sarunās ir tāds, ka Eiropa ir stipri atkarīga no Krievijas enerģētikas piegādēm, bet patiesībā jau nekā tāda

sarunas – nevajag viņu iznīcināt, bet nokārtot mierīgā ceļā. Latvija toreiz nepaklausīja, un pareizi arī izdarīja.

DDD: Jā, tas dod cerības, ka arī šodien Latvija atkārtos tās pašas savas

“Būtībā arī mēs varam teikt, ka Latvijas vēsturiskā teritorija, kas ir starptautiskos līgumos apstiprināta, arvien vēl ietver sevi Abreni. Bet tagadējās robežas ir tur, kur tās ir, tomēr latviešu pasaule, ja lietojam Putina terminoloģiju, ietver sevī arī Abreni.”

nav. Neko daudz Eiropas valstis ekonomiski zaudēt nevar. Cita lieta, ka viena otra Vācijas kompānija var zaudēt peļņu. Šis kompānijas, protams, uzreiz iedarbina savus lobījumus – ko jūs tur ņematies, kamdēļ jums tur cepties par kaut kādām marginālām Ukrainas zemēm, vajag taču vienošanās. Tas man kaut kādi atgādina Bermontiādi.

DDD: Vēsture atkārtojas. Ir tikai nomainījušās tehnoloģijas, bet principi, domāšana, politika un mērķi ir tie paši.

E.P.: Tieši tā. Lasu, ka Ivars Strelkovs (Girkins) – Dienvidaustrumu armijas, Slavjanskas pilsētiņas (kur ir 120 000 iedzīvotāju) Zemessardzes vienības komandieris – esot krievu monarhists. Tad paralēles ar Bermontu ir ļoti tiešas. Bermonts jau arī teica, ka viņš ir krievu monarhs, un uzskatīja, ka starp Vāciju un Krieviju vajadzīga cieša sadarbība. Kā viņš pat rakstīja, ka ir bez prāta iemīlējis Krievijā u.tml. Un tai laikā, kad Latvijas armija dzina bermontiešus no Rīgas ārā uz Jelgavu un tālāk, tad jau arī Antante mēģināja pierunāt, ka vajagot taču kaut kādas

vēsturiskās tradīcijas.

E.P.: Ne velti teicu, ka katram mākonim ir zelta malīņa. Ukraina ir zaudējusi Krimu, bet lielā mērā to kompensē fantastisks nacionālās saliedēšanās process. Ukraini patiešām ir ārkārtīgi dažādi. Man ir bijušas darišanas gan ar rietumukraiņiem, gan ukraiņiem – pavisam cits temperaments nacionālistiem nekā mums. Bet ukraiņiem no Doņeckas ukrainisma nebija nemaz – tikai ukraiņu uzvārds. Var manīt, ka šie dažādie ukraiņi apvienojas.

Sociālajos tīklos lasu, kāds ukraiņis raksta – mans tēvs, bijušais Padomju armijas virsnieks, kurš visu mūžu ir lādējis Rietumu imperiālistus, pēkšņi saka: tagad es saprotu, ka mums ir jābūt NATO. Kā viss mainījies! Sociālās aptaujas, šķiet, liecina, ka, apmēram, piecdesmit pieci procenti ukraiņi atbalsta līdzdalību Eiropas Savienībā.

DDD: Cits jautājums, vai tas ir tas, ko ukraiņiem vajag, vai tas ir tas, ko latviešiem vajag?...

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

*Nacionālās pretošanās
kustības atceres
pasākums Vaidavā
2014. gada 25.jūlijā*

13:00 Atklāšana
13:30 Atceres brīdis pie izsūtīto
piemiņas plāksnes
14:00-16:00

* Kocēnu novada domes pr-ja
uzruna
* Karogu izstāde
* Helēnas Celmiņas tematisko
gleznu apskate
* V. Birzes uzruna "Latvijas
drošība"
* Viesu uzrunas, debates

17:00-18:00
* "Baigais gads" foto vēsturnieka
P. Kosraka skatījumā
* Knuts Skujenieks
* Vīru koris "Imanta"

Atbalsta: Uldis Liviņš, NPK dalībnieks

